

gyldne Traade imellem dem. Han saae hende fra den Dag mest i hendes Hjem hos Moderen — „GehejmEraadinden“, som hun gerne blev kaldt, fordi hendes Mand var død i sin høje Embedsstilling, og fordi hun selv tilhørte den ansete og formuende Hagenske Slægt fra Storeholt.

Til nogen fornyet Erklæring kom det dog aldrig. Der viste sig paa Bunden af Jyttes frimodige Væsen bestandig en hurtig vakt Skyhed, som i det afgørende Øjeblik holdt ham Ordet tilbage. Der var i denne underligt bange Tilidsfuldhed noget, der ofte fik ham til at tænke paa saadanne halvtamme Raakid, som man kan træffe i Nærheden af Skovfogedboliger, — der flygter, saasnart man nærmer sig, men følger efter, naar man gaar bort.

Han havde undertiden spurgt sig selv, om der kunde være nogen Hemmelighed i hendes Liv, som hun ikke havde Mod til at tilstaa for ham. Han mindedes de angstfulde Øjne, hvormed hun havde set paa ham hin Dag paa Langelinje, da han friede til hende. De Øjne havde forfulgt ham ogsaa her paa Favsingholm.

Hun og hendes Mor levede den Vinter meget stille. Fru Abildgaard havde kort forinden mistet den sidste af sine to Sønner, en begavet ung Mand, der af en urimelig Aarsag begik Selvmord. De mange Forlovelsesrygter, der i de sidste Aar var flagret op af Jyttes Fodspor, havde vistnok ogsaa isoleret dem noget.

„Synes De ikke, min Datter har forandret sig meget?“ spurgte Moderen ham engang, da de var bleven alene i Dagligstuen. Han havde i sit Hjerte maattet give hende